

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EU) nr. 260/2012

2017/EØS/51/72

av 14. mars 2012

om tekniske og forretningsmessige krav til kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro og om endring av forordning (EF) nr. 924/2009(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter den ordinære regelverksprosessen⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) Det er nødvendig å opprette et integrert marked for elektroniske betalinger i euro uten skille mellom innenlandske og tverrnasjonale betalinger for at det indre marked skal virke på en tilfredsstillende måte. Prosjektet med Det felles eurobetalingsområde (heretter kalt «SEPA») tar derfor sikte på å utvikle felles betalingstjenester i Unionen som skal erstatte de nåværende innenlandske betalingstjenestene. Med innføringen av åpne, felles standarder, regler og praksiser for betaling og en integrert betalingsbehandling bør SEPA gi Unionens borgere og virksomheter sikre, konkurransedyktige, brukervennlige og pålitelige betalingstjenester i euro. Dette bør gjelde for SEPA-betalinger innenfor og på tvers av nasjonale grenser på de samme grunnleggende vilkårene og i samsvar med de samme rettighetene og forpliktelsene, uansett beliggenhet i Unionen. SEPA bør gjennomføres på en måte som letter adgangen for nye markedsdeltakere og utviklingen av nye produkter, og som skaper gunstige vilkår for økt konkurranse mellom betalingstjenester og for uhindret utvikling og rask innføring i hele Unionen av nyskaping knyttet til betalinger. Som følge av dette bør forbedrede stordriftsfordeler, økt driftseffektivitet og sterkere konkurranse føre til et prispress nedover for elektroniske betalingstjenester i euro. Dette bør få store konsekvenser, særlig i medlemsstater der betalingene er relativt dyre sammenlignet med andre medlemsstater. Overgangen til SEPA bør derfor ikke følges av

generelle prisstigninger for betalingstjenestebrukere i sin alminnelighet, og særlig ikke for forbrukerne. I de tilfeller der betalingstjenestebrukeren er en forbruker, bør i stedet prinsippet om ikke å innkreve høyere gebyrer fremmes. Kommisjonen vil fortsatt overvåke prisutviklingen i betalingssektoren, og den oppfordres til å framlegge en årlig analyse av denne.

- 2) Det er svært viktig både økonomisk og politisk at SEPA lykkes. SEPA er helt i tråd med Europa 2020-strategien, som har som mål å skape en mer intelligent økonomi, der økt velstand skyldes nyskaping og mer effektiv bruk av tilgjengelige ressurser. Både Europaparlamentet, i sine resolusjoner av 12. mars 2009⁽⁴⁾ og av 10. mars 2010⁽⁵⁾ om gjennomføringen av SEPA, og Rådet, i sine konklusjoner av 2. desember 2009, har understreket hvor viktig det er å sikre rask omstilling til SEPA.
- 3) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked⁽⁶⁾ utgjør et moderne rettslig grunnlag for opprettelse av et indre marked for betalinger, som SEPA er en vesentlig del av.
- 4) Ved europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 924/2009 av 16. september 2009 om betalinger på tvers av landegrensene i Fellesskapet⁽⁷⁾ innføres også en rekke tiltak som kan bidra til at SEPA lykkes, for eksempel en utvidelse av prinsippet om gebyrlighet til også å omfatte direkte debiteringer på tvers av landegrensene og tilgjengelighet i forbindelse med direkte debiteringer.
- 5) Den europeiske banksektorens selvregulerende tiltak gjennom SEPA-initiativet har vist seg ikke å være tilstrekkelige til å sikre en samordnet omstilling til felles ordninger for kreditoverføringer og direkte debiteringer i Unionen på både tilbuds- og etterspørselssiden. Det er særlig ikke blitt tatt hensyn til forbrukerinteresser og andre brukerinteresser på en tilstrekkelig god og gjennomiktig måte. Alle berørte parter bør få uttale seg. Videre har denne selvregulerende prosessen ikke vært underlagt egnede styringsordninger, noe som delvis kan forklare den langsomme omstillingen på etterspørselssiden. Selv om den nylige opprettelsen av SEPA-rådet utgjør en vesentlig forbedring av styringen av SEPA-prosjektet, ligger styringen grunnleggende og formelt fortsatt i stor grad hos Det europeiske betalingsråd (EPC). Kommisjonen bør derfor foreta en gjennomgåelse av styringsordningene for hele SEPA-prosjektet innen utgangen av 2012 og ved behov

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 94 av 30.3.2012, s. 22, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 86/2013 av 3. mai 2013 om endring av EØS-avtalens vedlegg XII (Fri bevegelighet for kapital), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 61 av 31.10.2013, s. 58.

⁽¹⁾ EUT C 155 av 25.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 218 av 23.7.2011, s. 74.

⁽³⁾ Europaparlamentets holdning av 14. februar 2012 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 28. februar 2012.

⁽⁴⁾ EUT C 87 E av 1.4.2010, s. 166.

⁽⁵⁾ EUT C 349 E av 22.12.2010, s. 43.

⁽⁶⁾ EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ EUT L 266 av 9.10.2009, s. 11.

framsette forslag. Denne gjennomgåelsen bør blant annet omfatte gransking av EPCs sammensetning, samspillet mellom EPC og den overordnede styringsstrukturen, for eksempel SEPA-rådet, og denne overordnede styringsstrukturens rolle.

- 6) Bare en rask og omfattende omstilling til en ordning for kreditoverføringer og direkte debiteringer i Unionen vil gjøre det mulig å utnytte alle fordelene ved et integrert betalingsmarked, slik at de store kostnadene ved samtidig drift av både «tradisjonelle» produkter og SEPA-produkter kan fjernes. Det bør derfor innføres regler for gjennomføringen av alle kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro i Unionen. Korttransaksjoner bør imidlertid ikke være omfattet på dette tidspunkt, ettersom felles standarder for kortbetaling i Unionen fortsatt er under utarbeiding. Pengeoverføringer, internt behandlede betalinger, betalingstransaksjoner med større beløp, betalinger mellom betalingstjenesteytere for egen regning og betalinger ved hjelp av mobiltelefon eller annen form for telekommunikasjonsutstyr, digitalt utstyr eller IT-utstyr bør ikke være omfattet av disse reglene, ettersom disse betalingstjenestene ikke kan sammenlignes med kreditoverføringer eller direkte debiteringer. Når et betalingskort ved salgsstedet eller annet utstyr, for eksempel en mobiltelefon, brukes for å igangsette en betalingstransaksjon, enten ved salgsstedet eller på avstand, som umiddelbart medfører en kreditoverføring eller direkte debitering til og fra en betalingskonto som kan identifiseres med det eksisterende nasjonale bankkontonummeret (BBAN) eller det internasjonale bankkontonummeret (IBAN), bør imidlertid denne betalingstransaksjonen være omfattet. På grunn av de særskilte trekkene ved betalinger som behandles i betalingssystemer for større beløp, det vil si det at de har høy prioritet, de er hastesaker, og det dreier seg hovedsakelig om større beløp, er det dessuten ikke hensiktsmessig at slike betalinger omfattes av denne forordning. Dette unntaket bør ikke omfatte direkte debiteringer, med mindre betaleren uttrykkelig har anmodet om at betalingen skal gå via et betalingssystem for større beløp.
- 7) På det nåværende tidspunkt finnes det flere betalingstjenester, hovedsakelig for betalinger over internett, som også anvender IBAN og bankidentifikasjonskode (BIC), og som er basert på kreditoverføringer eller direkte debiteringer, men som også har andre egenskaper i tillegg. Det forventes at disse tjenestene utvides ut over de nåværende nasjonale grensene, og de vil da kunne dekke forbrukernes etterspørsel etter nyskapende, sikre og rimelige betalingstjenester. For ikke å utelukke slike tjenester fra markedet bør de fastsatte sluttdatoene for kreditoverføringer og direkte debiteringer i denne forordning bare få anvendelse på disse transaksjonenes underliggende kreditoverføringer eller direkte debiteringer.
- 8) Ved de aller fleste betalingstransaksjoner i Unionen er det mulig å identifisere en entydig betalingskonto bare ved bruk av IBAN, uten at det i tillegg er nødvendig å

angi BIC. Som følge av dette har bankene i en rekke medlemsstater allerede opprettet registre, databaser eller andre tekniske midler for å identifisere den BIC som svarer til et bestemt IBAN. BIC kreves bare i et svært lite antall gjenstående tilfeller. Det virker derfor ubegrunnet og uforholdsmessig krevende å forplikte alle betalere og betalingsmottakere i hele Unionen til alltid å angi BIC samtidig med IBAN, ettersom dette bare er nødvendig i et lite antall tilfeller på det nåværende tidspunkt. Det vil være mye enklere dersom betalingstjenesteytere og andre parter finner en løsning på og fjerner de tilfellene der en betalingskonto ikke kan identifiseres utvetydig ved angivelse av et bestemt IBAN. Derfor bør de nødvendige tekniske midlene utvikles slik at alle brukere utvetydig kan identifisere en betalingskonto bare ved hjelp av et IBAN.

- 9) For at en kreditoverføring skal kunne utføres, må betalingsmottakerens betalingskonto være tilgjengelig. For å fremme en vellykket innføring av kreditoverførings- og direkte debiteringstjenester i Unionen bør det fastsettes en forpliktelse til å sikre tilgjengelighet i hele Unionen. For å forbedre gjennomsiktigheten bør dessuten denne forpliktelsen og tilgjengelighetskravet som allerede er innført for direkte debiteringer ved forordning (EF) nr. 924/2009, konsolideres i en felles rettsakt. Alle betalingsmottakeres betalingskontoer som er tilgjengelige for en innenlandsk kreditoverføring, bør også være tilgjengelige gjennom en ordning for kreditoverføring i Unionen. Alle betaleres betalingskontoer som er tilgjengelige for en innenlandsk direkte debitering, bør også være tilgjengelige gjennom en ordning for direkte debitering i Unionen. Dette bør gjelde uavhengig av om en betalingstjenesteyter beslutter å delta i eller stå utenfor en bestemt ordning for kreditoverføring eller direkte debitering.
- 10) Teknisk samvirkingsevne er en forutsetning for konkurranse. For å opprette et integrert marked for elektroniske betalingssystemer som anvender euro, er det avgjørende at behandlingen av kreditoverføringer og direkte debiteringer ikke hindres av regler for forretningsvirksomhet eller tekniske hindre, for eksempel obligatorisk deltakelse i flere enn ett system for å gjennomføre betalinger på tvers av landegrensene. Kreditoverføringer og direkte debiteringer bør gjennomføres gjennom en ordning med grunnleggende regler som følges av betalingstjenesteytere som utgjør et flertall av betalingstjenesteyterne i et flertall av medlemsstatene og utgjør et flertall av betalingstjenesteyterne i Unionen, og som er de samme for både tverrnasjonale og innenlandske kreditoverføringer og direkte debiteringer. Dersom det finnes flere enn ett betalingssystem for behandling av slike betalinger, bør disse betalingssystemene virke sammen gjennom anvendelse av standarder i Unionen og internasjonale standarder, slik at alle betalingstjenestebrukere og alle betalingstjenesteytere kan utnytte fordelene ved sømløse massebetalinger i euro i hele Unionen.

- 11) På bakgrunn av forretningsmarkedets særtrekk og av at ordninger for kreditoverføring eller direkte debitering mellom virksomheter skal oppfylle alle øvrige bestemmelser i denne forordning, herunder at de samme regler skal gjelde for tverrnasjonale og innenlandske transaksjoner, bør kravet om at deltakere skal utgjøre et flertall av betalingstjenesteyterne i et flertall av medlemsstatene, bare få anvendelse i det omfang de betalingstjenesteyterne som yter kreditoverføringer eller direkte debiteringer mellom virksomheter, utgjør et flertall av betalingstjenesteyterne i et flertall av medlemsstatene der slike tjenester er tilgjengelige, og utgjør et flertall av betalingstjenesteyterne som yter slike tjenester i Unionen.
- 12) Det er svært viktig å angi tekniske krav som utvetydig fastsetter hvilke egenskaper betalingsordninger i Unionen som skal utarbeides under egnede styringsordninger, skal oppfylle for å sikre samvirkingsevnen mellom betalingssystemene. Slike tekniske krav bør ikke begrense fleksibiliteten og nyskapingen, og de bør være åpne og nøytrale med hensyn til eventuell ny utvikling og forbedringer på betalingsmarkedet. Tekniske krav bør utformes slik at det tas hensyn til særtrekkene ved kreditoverføringer og direkte debiteringer, særlig når det gjelder dataelementene som angis i betalingsmeldingen.
- 13) Det er viktig å treffe tiltak for å styrke betalingstjenestebrukernes tillit til betalingstjenester, særlig når det gjelder direkte debiteringer. Slike tiltak bør gjøre det mulig for betalerne å gi betalingstjenesteyteren instruks om å begrense innkreving av direkte debitering til et bestemt beløp eller en bestemt periodisitet og til å utarbeide særskilte positive eller negative lister over betalingsmottakere. Innenfor rammene av opprettelsen av ordninger for direkte debitering i Unionen er det hensiktsmessig at forbrukerne kan dra nytte av slike kontroller. Når det gjelder den praktiske gjennomføringen av slike kontroller av betalingsmottakere, er det imidlertid viktig at det blir mulig for betalingstjenesteytere å foreta kontroller på grunnlag av IBAN og, i en overgangsperiode og bare i nødvendig omfang, av BIC eller en annen entydig kreditoridentifikasjon for spesifiserte betalingsmottakere. Andre relevante brukerrettigheter er allerede fastsatt ved direktiv 2007/64/EF og bør sikres fullt ut.
- 14) Teknisk standardisering er en hjørnestein for integrasjonen av nettverk, for eksempel Unionens betalingsmarked. Bruken av standarder utviklet av internasjonale eller europeiske standardiseringsorganer bør fra en bestemt dato være obligatorisk for alle relevante transaksjoner. I forbindelse med betalinger er slike obligatoriske standarder IBAN, BIC og standarden for meldinger om finansielle tjenester, ISO 20022 XML. For å oppnå full samvirkingsevne i hele Unionen er det derfor nødvendig at alle betalingstjenesteytere anvender disse standardene. Særlig bør obligatorisk bruk av IBAN og eventuelt BIC fremmes ved hjelp av omfattende kommunikasjons- og støttetiltak i medlemsstatene for å sikre en smidig og enkel overgang til kreditoverføringer og direkte debiteringer i Unionen, særlig for forbrukere. Betalingstjenesteytere bør ha mulighet til å inngå bilaterale eller multilaterale avtaler om utvidelse av det grunnleggende latinske tegnssettet for å støtte regionale variasjoner i SEPA-standardmeldinger.
- 15) Det er helt avgjørende at alle aktører, og særlig unionsborgerne, blir behørig underrettet i rett tid, slik at de er godt forberedt på de endringene SEPA medfører. De viktigste partene, for eksempel betalingstjenesteytere, offentlige forvaltninger og nasjonale sentralbanker samt andre viktige brukere av regelmessige betalinger, bør derfor gjennomføre spesifikke og omfattende opplysningskampanjer som er tilpasset behovet og skreddersydd for målgruppene, for å øke allmennhetens kjennskap til omstillingen til SEPA og forberede borgerne på den. Det er særlig behov for å gjøre borgerne fortrolige med omstillingen fra BBAN til IBAN. Nasjonale SEPA-samordningsutvalg er best egnet til å samordne slike opplysningskampanjer.
- 16) For å muliggjøre en samordnet overgangsprosess som kan sikre klarhet og enkelhet for forbrukerne, er det hensiktsmessig å fastsette én enkelt frist for omstilling da alle kreditoverføringer og direkte debiteringer bør oppfylle disse tekniske kravene, samtidig som markedet forblir åpent for videreutvikling og nyskaping.
- 17) I en overgangsperiode bør det være mulig for medlemsstatene å tillate at betalingstjenesteytere lar forbrukere fortsette å bruke BBAN til innenlandske betalingstransaksjoner på det vilkår at samvirkingsevnen sikres ved at den berørte betalingstjenesteyteren teknisk og sikkert konverterer BBAN til det tilsvarende entydige betalingskontonummeret. Betalingstjenesteyteren bør ikke innkreve noen direkte eller indirekte gebyrer eller andre avgifter i forbindelse med denne tjenesten.
- 18) Selv om utviklingsnivået for kreditoverførings- og direkte debiteringstjenester varierer fra én medlemsstat til en annen, ville en felles frist ved slutten av en rimelig gjennomføringsperiode, som gjør det mulig å innføre alle de nødvendige prosessene, bidra til en samordnet, sammenhengende og integrert omstilling til SEPA og forhindre et SEPA som utvikler seg i ulike hastigheter, noe som ville skape stor forvirring blant forbrukerne.
- 19) Betalingstjenesteytere og betalingstjenestebrukere bør ha tilstrekkelig tid til å tilpasse seg til de tekniske kravene. Tilpasningsperioden bør imidlertid ikke unødige forsinke fordelene for forbrukerne eller straffe innsatsen til forutseende driftsansvarlige som allerede har begynt å gå over til SEPA. Når det gjelder innenlandske og tverrnasjonale betalingstransaksjoner, bør betalingstjenesteyterne stille de nødvendige tekniske tjenestene til rådighet for sine kunder for å sikre en smidig og sikker omstilling til de tekniske kravene som er fastsatt i denne forordning.

- 20) Det er viktig å gi betalingsbransjen rettssikkerhet i forbindelse med forretningsmodeller for direkte debiteringer. Regulering av multilaterale formidlingsgebyrer for direkte debiteringer er avgjørende for å skape like konkurransevilkår for betalingstjenesteyterne og dermed gjøre det mulig å utvikle et felles marked for direkte debiteringer. Slike gebyrer for transaksjoner som avvises, avslås, returneres eller tilbakeføres fordi de ikke kan gjennomføres på riktig måte, eller som fører til unntaksbehandling (såkalte R-transaksjoner, som kan omfatte avvisning, avslag, returnering, tilbakeføring, tilbakekalling eller anmodning om annullering), vil kunne bidra til en effektiv fordeling av kostnadene i det indre marked. Det ser derfor ut til at et forbud mot multilaterale formidlingsgebyrer per transaksjon vil kunne bidra til å skape et effektivt europeisk marked for direkte debiteringer. Gebyrer for R-transaksjoner bør likevel være tillatt dersom de oppfyller bestemte vilkår. Av hensyn til gjennomsiktigheten og forbrukervernet er det nødvendig at betalingstjenesteytere gir forbrukerne klare og lett forståelige opplysninger om gebyrer for R-transaksjoner. Reglene for R-transaksjoner berører uansett ikke anvendelsen av artikkel 101 og 102 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV). Det bør videre gjøres oppmerksom på at direkte debiteringer og betalinger med kort i sin alminnelighet har ulike særtrekk, særlig ved at betalingsmottakerne har flere muligheter til å stimulere betalerne til å bruke direkte debitering gjennom en allerede foreliggende kontrakt mellom betalingsmottakeren og betaleren, mens det for kortbetalings vedkommende ikke foreligger en slik kontrakt, og betalingstransaksjonen er ofte en enkeltstående og uregelmessig hendelse. Bestemmelsene om multilaterale formidlingsgebyrer for direkte debiteringer berører derfor ikke analysen i henhold til Unionens konkurranseregler av multilaterale formidlingsgebyrer for betalingskorttransaksjoner. Ytterligere valgfrie tjenester er ikke omfattet av forbudet i denne forordning når de klart og utvetydig kan skilles fra de sentrale tjenestene for direkte debitering, og når betalingstjenesteytere og betalingstjenestebrukere fritt kan tilby eller bruke slike tjenester. De er likevel fortsatt underlagt Unionens og nasjonale konkurranseregler.
- 21) Muligheten for å anvende multilaterale formidlingsgebyrer per transaksjon i forbindelse med innenlandske og tverrnasjonale direkte debiteringer bør derfor begrenses i tid, og det bør fastsettes allmenne vilkår for anvendelse av formidlingsgebyrer for R-transaksjoner.
- 22) Kommisjonen bør overvåke nivået på gebyrer for R-transaksjoner i hele Unionen. Gebyrer for R-transaksjoner på det indre marked bør med tiden sammenfalle, slik at de ikke varierer fra medlemsstat til medlemsstat i et omfang som utgjør en trussel mot like konkurransevilkår.
- 23) I noen medlemsstater finnes det visse tradisjonelle betalingstjenester som tilsvarer kreditoverføringer eller direkte debiteringer, men som har svært spesifikk funksjonalitet, ofte av historiske eller juridiske årsaker. Transaksjonsvolumet for disse tjenestene er vanligvis ubetydelig. Slike tjenester kan derfor klassifiseres som nisjeprodukter. En overgangsperiode for slike nisjeprodukter som er tilstrekkelig lang til å gjøre omstillingens følger for betalingstjenestebrukere minst mulige, bør gjøre det lettere for begge sider av markedet først å fokusere på omstillingen av hovedmassen av kreditoverføringene og de direkte debiteringene, noe som vil kunne gjøre det mulig å utnytte de fleste av de potensielle fordelene ved et integrert betalingsmarked i Unionen på et tidligere tidspunkt. I noen medlemsstater finnes det særskilte instrumenter for direkte debitering som tilsynelatende har mye til felles med betalingskorttransaksjoner ved at betaleren på salgsstedet anvender et kort for å igangsette betalingstransaksjonen, men der den underliggende betalingstransaksjonen er en direkte debitering. Ved en slik betalingstransaksjon brukes kortet bare til avlesning for å lette den elektroniske genereringen av fullmakten, som skal underskrives av betaleren på salgsstedet. Selv om slike betalingstjenester ikke kan klassifiseres som et nisjeprodukt, er det behov for en overgangsperiode for slike betalingstjenester på grunn av det betydelige antallet transaksjoner det gjelder. For å gi de berørte parter mulighet til å gjennomføre en egnet SEPA-erstatning bør overgangsperioden være tilstrekkelig lang.
- 24) For at det indre marked for betalinger skal kunne fungere tilfredsstillende, er det avgjørende å sikre at betalere, for eksempel forbrukere, virksomheter eller offentlige myndigheter, kan foreta kreditoverføringer til betalingskontoer som betalingsmottakerne har opprettet hos betalingstjenesteytere som er etablert i andre medlemsstater, og som er tilgjengelige i henhold til denne forordning.
- 25) For å sikre en smidig overgang til SEPA bør en gyldig tillatelse til at en betalingsmottaker kan innkreve periodiske direkte debiteringer gjennom en tradisjonell ordning, fortsatt være gyldig etter utløpet av omstillingsfristen som er fastsatt i denne forordning. En slik tillatelse bør anses som et samtykke til at betalerens betalingstjenesteyter utfører de periodiske direkte debiteringene som innkreves av betalingsmottakeren i samsvar med denne forordning, i mangel av nasjonal lovgivning om fullmaktens fortsatte gyldighet eller av kundeavtaler som endrer direkte debiteringsfullmakter slik at de fortsatt gjelder. Forbrukerrettighetene må imidlertid beskyttes, og dersom eksisterende direkte debiteringsfullmakter omfatter ubetinget rett til tilbakebetaling, bør slike rettigheter opprettholdes.
- 26) Vedkommende myndigheter bør ha fullmakt til å utføre sine tilsynsoppgaver effektivt og til å treffe alle nødvendige tiltak, herunder klagebehandling, for å sikre at betalingstjenesteytere overholder denne forordning. Medlemsstatene bør også sikre at det kan inngis klager på betalingstjenestebrukere som ikke overholder denne forordning, og at denne forordning kan håndheves på en

virkningsfull og effektiv måte ved bruk av forvaltningsmessige eller rettslige midler. For å fremme overholdelsen av denne forordning bør vedkommende myndigheter i de forskjellige medlemsstatene samarbeide med hverandre og, når det er relevant, med Den europeiske sentralbank (ESB) og medlemsstatenes nasjonale sentralbanker og andre relevante vedkommende myndigheter, for eksempel Den europeiske tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet, EBA), som ble opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010⁽¹⁾, som er utpekt i henhold til Unionens regelverk eller nasjonal lovgivning som gjelder for betalingstjenesteytere.

- 27) Medlemsstatene bør fastsette bestemmelser om de sanksjonene som gjelder ved overtredelse av denne forordning, og bør sikre at disse sanksjonene er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og har avskrekkende virkning, samt at de anvendes. Disse sanksjonene bør ikke få anvendelse på forbrukere.
- 28) For å sikre muligheten for klagebehandling dersom denne forordning ikke anvendes på riktig måte, eller dersom det oppstår tvister mellom betalingstjenestebrukere og betalingstjenesteytere om rettigheter og forpliktelser som følge av denne forordning, bør medlemsstatene fastsette egnede og effektive framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning. Medlemsstatene bør kunne beslutte at disse framgangsmåtene bare skal gjelde for forbrukere eller bare for forbrukere og svært små bedrifter.
- 29) Kommisjonen bør framlegge en rapport for Europaparlamentet, Rådet, Den europeiske økonomiske og sosiale komité, EBA og ESB om anvendelsen av denne forordning. Rapporten bør om nødvendig følges av et forslag til endring av denne forordning.
- 30) For å sikre at de tekniske kravene til kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro oppdateres, bør myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV delegeres til Kommisjonen når det gjelder disse tekniske kravene. I erklæring 39 til artikkel 290 i TEUV, som er vedlegg til sluttakten fra regjeringskonferansen som vedtok Lisboa-traktaten, tok konferansen til etterretning at Kommisjonen i samsvar med sin faste praksis har til hensikt å fortsette å rådspørre sakkyndige som utpekes av medlemsstatene, når den utarbeider utkast til delegerte rettsakter på området finansielle tjenester. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige og gjennomsiktede samråd under sitt forberedende arbeid, herunder med ESB og alle relevante berørte parter. Kommisjonen bør ved forberedelse og utarbeiding av delegerte rettsakter sikre at relevante dokumenter oversendes Europaparlamentet og Rådet samtidig, til rett tid og på en egnet måte.
- 31) Ettersom betalingstjenesteytere som er etablert i medlemsstater som ikke har euro som valuta, må utføre

et særlig forberedende arbeid utenfor betalingsmarkedet for sin nasjonale valuta, bør slike betalingstjenesteytere kunne utsette anvendelsen av de tekniske kravene i en bestemt periode. Medlemsstater som ikke har euro som valuta, bør imidlertid oppfylle de tekniske kravene for å etablere et reelt europeisk betalingsområde, noe som vil styrke det indre marked.

- 32) For å sikre en bred offentlig støtte til SEPA er det avgjørende at betalerne er sikret et høyt vernnivå, særlig for direkte debiteringer. Den nåværende og eneste felleseuropeiske direkte debiteringsordningen for forbrukere, som EPC har utviklet, fastsetter automatisk og ubetinget rett til tilbakebetaling for godkjente betalinger i en periode på åtte uker fra den dato pengene debiteres, samtidig som denne tilbakebetalingsretten er underlagt flere vilkår i henhold til artikkel 62 og 63 i direktiv 2007/64/EF. På bakgrunn av den rådende markedssituasjonen og nødvendigheten av å sikre et høyt nivå for forbrukervern bør virkningene av disse bestemmelsene vurderes i den rapporten som Kommisjonen, i samsvar med artikkel 87 i direktiv 2007/64/EF, senest 1. november 2012 skal framlegge for Europaparlamentet, Rådet, Den europeiske økonomiske og sosiale komité og ESB, eventuelt fulgt av et forslag om revisjon av direktivet.
- 33) Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger⁽²⁾ får anvendelse på behandling av personopplysninger i henhold til denne forordning. Omstillingen til SEPA og innføringen av felles standarder og regler for betalinger bør være basert på overholdelse av nasjonal lovgivning om beskyttelse av følsomme personopplysninger i medlemsstatene og bør verne om unionsborgernes interesser.
- 34) Finansielle meldinger om betalinger og overføringer innenfor SEPA er ikke omfattet av avtalen mellom Den europeiske union og De forente stater av 28. juni 2010 om behandling og overføring av opplysninger om finansielle betalingsmeldinger fra Den europeiske union til USA til bruk i programmet for sporing av finansiering av terrorisme⁽³⁾.
- 35) Ettersom målet for denne forordning, som er å fastsette tekniske og forretningsmessige krav til kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av forordningens omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette mål.

⁽¹⁾ EUT L 331 av 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ EUT L 195 av 27.7.2010, s. 5.

- 36) I henhold til artikkel 5 nr. 1 i forordning (EF) nr. 924/2009 skal medlemsstatene avskaffe betalingstjenesteyteres oppgjørsbaserte nasjonale rapporteringsplikt for betalingsbalansestatistikk som gjelder deres kunders betalingstransaksjoner på opptil 50 000 euro. Innsamlingen av oppgjørsbaserte betalingsbalansestatistikker begynte etter at kontrollen med valutavekslinger opphørte, og har vært en viktig kilde til opplysninger sammen med andre kilder, for eksempel direkte statistiske undersøkelser, som bidrar til statistikker av god kvalitet. Fra begynnelsen av 1990-tallet valgte noen medlemsstater å anvende opplysninger som ble rapportert direkte av selskaper og husstander, i stedet for opplysninger rapportert av banker på vegne av deres kunder. Selv om oppgjørsbasert rapportering er en løsning som for samfunnet som helhet reduserer kostnadene ved utarbeiding av betalingsbalanser og sikrer statistikker av god kvalitet, vil en videreføring av denne rapporteringen i enkelte medlemsstater, når det gjelder betalinger på tvers av landegrensene, kunne redusere effektiviteten og øke kostnadene. Ettersom et av formålene med SEPA er å redusere kostnadene ved betalinger på tvers av landegrensene, bør oppgjørsbasert betalingsbalanserapportering avskaffes fullstendig.
- 37) For å øke rettssikkerheten bør fristene for formidlingsgebyrer fastsatt i artikkel 7 i forordning (EF) nr. 924/2009 tilpasses til bestemmelsene i denne forordning.
- 38) Forordning (EF) nr. 924/2009 bør derfor endres tilsvarende —

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål og virkeområde

- Ved denne forordning fastsettes bestemmelser om kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro innenfor Unionen der både betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter er etablert i Unionen, eller der den eneste betalingstjenesteyteren som er involvert i betalingstransaksjonen, er etablert i Unionen.
- Denne forordning får ikke anvendelse på følgende:
 - betalingstransaksjoner utført mellom eller internt hos betalingstjenesteytere, herunder deres agenter eller filialer, for egen regning,
 - betalingstransaksjoner behandlet og avvirket ved hjelp av betalingssystemer for større beløp, unntatt betalingstransaksjoner ved direkte debitering der betaleren ikke uttrykkelig har anmodet om at transaksjonen skal gå via et betalingssystem for større beløp,
 - betalingstransaksjoner ved hjelp av et betalingskort eller lignende instrumenter, herunder kontantuttak, med mindre betalingskortet eller det lignende instrumentet bare brukes

til å skaffe de opplysningene som er nødvendige for umiddelbart å kunne foreta en kreditoverføring eller direkte debitering til og fra en betalingskonto som er identifisert ved hjelp av BBAN eller IBAN,

- betalingstransaksjoner ved hjelp av telekommunikasjonsutstyr, digitalt utstyr eller IT-utstyr, dersom slike betalingstransaksjoner ikke fører til en kreditoverføring eller direkte debitering til og fra en betalingskonto identifisert ved hjelp av BBAN eller IBAN,
- pengeoverføringstransaksjoner som definert i artikkel 4 nr. 13 i direktiv 2007/64/EF,
- betalingstransaksjoner der det overføres elektroniske penger som definert i artikkel 2 nr. 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EF av 16. september 2009 om adgang å starte og utøve virksomhet som e-pengeforetak og om tilsyn med slik virksomhet⁽¹⁾, med mindre slike transaksjoner fører til en kreditoverføring eller direkte debitering til og fra en betalingskonto identifisert ved hjelp av BBAN eller IBAN.

3. Dersom betalingsordninger bygger på betalingstransaksjoner ved hjelp av kreditoverføringer eller direkte debiteringer, men har ytterligere valgfrie egenskaper eller tjenester, får denne forordning bare anvendelse på de underliggende kreditoverføringene eller direkte debiteringene.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med:

- «kreditoverføring» en innenlandsk eller tverrnasjonal betalingstjeneste for å kreditere en betalingsmottakers betalingskonto med en betalingstransaksjon eller en rekke betalingstransaksjoner fra en betalers betalingskonto, foretatt av den betalingstjenesteyteren som forvalter betalerens betalingskonto, på grunnlag av instruks fra betaleren,
- «direkte debitering» en innenlandsk eller tverrnasjonal betalingstjeneste for å debitere en betalers betalingskonto, der en betalingstransaksjon er igangsatt av betalingsmottakeren på grunnlag av betalerens samtykke,
- «betaler» en fysisk eller juridisk person som er innehaver av en betalingskonto og tillater en betalingsordre fra denne betalingskontoen, eller, dersom det ikke finnes noen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person som gir en betalingsordre til en betalingsmottakers betalingskonto,
- «betalingsmottaker» en fysisk eller juridisk person som er innehaver av en betalingskonto, og som skal bli mottaker av midlene som inngår i en betalingstransaksjon,
- «betalingskonto» en konto som innehas i én eller flere betalingstjenestebrukers navn, og som brukes til å utføre betalingstransaksjoner,

⁽¹⁾ EUT L 267 av 10.10.2009, s. 7.

- 6) «betalingsssystem» et system for overføring av midler med formelle og standardiserte rutiner og felles regler for behandling, klarering eller oppgjør av betalings-transaksjoner,
- 7) «betalingsordning» et felles sett av regler, praksiser, standarder og/eller gjennomføringsretningslinjer vedtatt av betalingstjenesteytere for gjennomføring av betalings-transaksjoner i Unionen og innenfor medlemsstatene, som er atskilt fra enhver infrastruktur eller ethvert betalingssystem som ligger til grunn for ordningens drift,
- 8) «betalingstjenesteyter» enhver av kategoriene av betalingstjenesteytere som er omhandlet i artikkel 1 nr. 1 i direktiv 2007/64/EF, og fysiske eller juridiske personer som er omhandlet i artikkel 26 i samme direktiv, men ikke organer som er oppført i artikkel 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/48/EF av 14. juni 2006 om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon⁽¹⁾, og som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 2 nr. 3 i direktiv 2007/64/EF,
- 9) «betalingstjenestebruker» en fysisk eller juridisk person som bruker en betalingstjeneste som betaler eller som betalingsmottaker,
- 10) «betalingstransaksjon» en handling igangsatt av betaleren eller betalingsmottakeren for å overføre midler mellom betalingskontoer i Unionen, uten hensyn til eventuelle underliggende forpliktelser mellom betaleren og betalingsmottakeren,
- 11) «betalingsordre» en instruks fra en betaler eller betalingsmottaker til dennes betalingstjenesteyter om å utføre en betalingstransaksjon,
- 12) «formidlingsgebyr» et gebyr som betales mellom betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter for direkte debiteringer,
- 13) «multilateralt formidlingsgebyr» et formidlingsgebyr som er et resultat av en ordning mellom flere enn to betalingstjenesteytere,
- 14) «BBAN» et identifikasjonsnummer for en betalingskonto som utvetydig identifiserer én enkelt betalingskonto hos en betalingstjenesteyter i en medlemsstat, og som bare kan brukes i forbindelse med innenlandske betalings-transaksjoner, mens den samme betalingskontoen identifiseres ved hjelp av et IBAN for betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene,
- 15) «IBAN» et internasjonalt identifikasjonsnummer for en betalingskonto som utvetydig identifiserer én enkelt betalingskonto i en medlemsstat, og som har bestanddeler fastsatt av Den internasjonale standardiseringsorganisasjonen (ISO),
- 16) «BIC» en bankidentifikasjonskode som utvetydig identifiserer en betalingstjenesteyter, og som har bestanddeler fastsatt av ISO,
- 17) «ISO 20022 XML-standard» en standard for utvikling av elektroniske finansielle meldinger som definert av ISO, som omfatter betalingstransaksjonens fysiske beskrivelse med XML-syntaks i samsvar med regler for forretningsvirksomhet og gjennomføringsretningslinjer for ordninger for betalingstransaksjoner i Unionen som er omfattet av denne forordning,
- 18) «betalingsystem for større beløp» et betalingssystem som har som hovedformål å behandle, klarere eller foreta oppgjør for enkeltstående betalingstransaksjoner som har høy prioritet og haster, og som hovedsakelig gjelder større beløp,
- 19) «oppgjør dato» den dato da forpliktelser i forbindelse med overføringen av midler innfris mellom betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter,
- 20) «innkreving» en del av en direkte debitering som begynner med betalingsmottakerens igangsetting og slutter med vanlig debitering av betalerens betalingskonto,
- 21) «fullmakt» samtykke og tillatelse som er gitt av betaleren til betalingsmottakeren og (direkte eller indirekte gjennom betalingsmottakeren) betalerens betalingstjenesteyter, som gir betalingsmottakeren rett til å igangsette en innkreving for å debitere betalerens angitte betalingskonto, og som gir betalerens betalingstjenesteyter rett til å følge disse instruksene,
- 22) «betalingsystem for massebetaling» et betalingssystem som har som hovedformål å behandle, klarere eller foreta oppgjør for kreditoverføringer eller direkte debiteringer som vanligvis videresendes samlet, som hovedsakelig gjelder mindre beløp og har lav prioritet, og som ikke er et betalingssystem for større beløp,
- 23) «svært liten bedrift» en bedrift som på tidspunktet for inngåelsen av avtalen om betalingstjenester er en bedrift som definert i artikkel 1 og artikkel 2 nr. 1 og nr. 3 i vedlegget til kommisjonsrekommendasjon 2003/361/EF⁽²⁾,
- 24) «forbruker» en fysisk person som opptre utenfor sin nærings- eller yrkesvirksomhet i forbindelse med en avtale om betalingstjenester,
- 25) «R-transaksjon» en betalingstransaksjon som en betalingstjenesteyter ikke kan gjennomføre på riktig måte, eller som fører til unntaksbehandling, blant annet på grunn av manglende midler, tilbakekalling, feil beløp eller feil dato, manglende fullmakt eller feil eller lukket konto.
- 26) «betalingstransaksjon på tvers av landegrensene» en tverrnasjonal betalingstransaksjon igangsatt av en betaler eller av en betalingsmottaker, der betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter befinner seg i forskjellige medlemsstater,
- 27) «innenlandsk betalingstransaksjon» en betalingstransaksjon igangsatt av en betaler eller av en betalingsmottaker, der betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter befinner seg i samme medlemsstat,

⁽¹⁾ EUT L 177 av 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 124 av 20.5.2003, s. 36.

28) «referansepart» en fysisk eller juridisk person på hvis vegne betaleren foretar en betaling eller betalingsmottakeren mottar en betaling.

Artikkel 3

Tilgjengelighet

1. En betalingsmottakers betalingstjenesteyter som er tilgjengelig for en innenlandsk kreditoverføring innenfor en betalingsordning, skal i samsvar med reglene for en betalingsordning i Unionen være tilgjengelig for kreditoverføringer som igangsettes av en betaler gjennom en betalingstjenesteyter etablert i en medlemsstat.

2. En betalers betalingstjenesteyter som er tilgjengelig for en innenlandsk direkte debitering innenfor en betalingsordning, skal i samsvar med reglene for en betalingsordning i Unionen være tilgjengelig for direkte debiteringer som igangsettes av en betalingsmottaker gjennom en betalingstjenesteyter etablert i en medlemsstat.

3. Nr. 2 får anvendelse bare på direkte debiteringer som er tilgjengelige for forbrukere som betalere innenfor betalingsordningen.

Artikkel 4

Samvirkingsevne

1. Betalingsordninger som skal anvendes av betalingsstjenesteytere for gjennomføring av kreditoverføringer og direkte debiteringer, skal oppfylle følgende vilkår:

- de har samme regler for innenlandske og tverrnasjonale kreditoverføringer innenfor Unionen og tilsvarende for innenlandske og tverrnasjonale direkte debiteringer innenfor Unionen, og
- deltakerne i betalingsordningen utgjør et flertall av betalingstjenesteyterne i et flertall av medlemsstatene og utgjør et flertall av betalingstjenesteyterne i Unionen, idet det tas hensyn bare til betalingstjenesteytere som tilbyr henholdsvis kreditoverføringer eller direkte debiteringer.

Dersom verken betaleren eller betalingsmottakeren er en forbruker, tas det med sikte på første ledd bokstav b) hensyn til bare de medlemsstater der slike tjenester tilbys av betalingsstjenesteytere, og bare til betalingstjenesteytere som tilbyr slike tjenester.

2. Den driftsansvarlige eller, i mangel av en formell driftsansvarlig, deltakerne i et betalingssystem for massebetaling innenfor Unionen skal sikre at deres betalingssystemer kan samvirke teknisk med andre betalingssystemer for massebetaling innenfor Unionen gjennom bruk av standarder utviklet av internasjonale eller europeiske standardiseringsorganer. Videre skal de ikke vedta regler for forretningsvirksomhet som begrenser samvirkingsevnen med andre betalingssystemer for massebetaling innenfor Unionen. Betalingssystemer i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 98/26/EF av 19. mai 1998 om endeleg oppgjør i

betalingssystem og i oppgjørssystem for verdipapir⁽¹⁾ skal bare være forpliktet til å sikre den tekniske samvirkingsevnen med andre betalingssystemer i henhold til samme direktiv.

3. Behandlingen av kreditoverføringer og direkte debiteringer skal ikke forstyrres av tekniske hindringer.

4. Eieren av betalingsordningen eller, i mangel av en formell eier av betalingsordningen, den ledende deltakeren i en ny massebetalingsordning som har deltakere fra minst åtte medlemsstater, kan anmode vedkommende myndigheter i den medlemsstaten der betalingsordningens eier eller ledende deltaker er etablert, om et midlertidig unntak fra vilkårene fastsatt i nr. 1 første ledd bokstav b). Disse vedkommende myndighetene kan, etter samråd med vedkommende myndigheter i de andre medlemsstatene der den nye betalingsordningen har en deltaker, med Kommisjonen og med ESB, tillate et slikt unntak i høyst tre år. Disse vedkommende myndighetene skal basere sin avgjørelse på den nye betalingsordningens potensial til å utvikle seg til en komplett, felleseuropeisk betalingsordning og på dens bidrag til å forbedre konkurransen eller fremme nyskaping.

5. Denne artikkel får virkning fra 1. februar 2014, unntatt for betalingstjenester som er omfattet av et unntak i henhold til artikkel 16 nr. 4.

Artikkel 5

Krav til kreditoverføringer og direkte debiteringer

1. Betalingstjenesteytere skal gjennomføre kreditoverføringer og direkte debiteringer i samsvar med følgende krav:

- de skal anvende betalingskontonummeret som er angitt i nr. 1 bokstav a) i vedlegget, for å identifisere betalingskontoer, uansett hvor den berørte betalingsstjenesteyteren er etablert,
- de skal anvende meldingsformatene som er angitt i nr. 1 bokstav b) i vedlegget, for å oversende betalingstransaksjoner til en annen betalingstjenesteyter eller gjennom et betalingssystem for massebetaling,
- de skal sikre at betalingstjenestebrukere anvender betalingskontonummeret som er angitt i nr. 1 bokstav a) i vedlegget, for å identifisere betalingskontoer, uansett om betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter eller den eneste betalingstjenesteyteren som deltar i betalingstransaksjonen, er etablert i samme medlemsstat eller i en annen medlemsstat,
- de skal sikre at meldingsformatene som er angitt i nr. 1 bokstav b) i vedlegget, anvendes når en betalingstjenestebruker som ikke er en forbruker eller en svært liten bedrift, igangsetter eller mottar enkeltstående kreditoverføringer eller enkeltstående direkte debiteringer som ikke overføres enkeltvis, men videresendes samlet.

(¹) EUT L 166 av 11.6.1998, s. 45.

Med forbehold for første ledd bokstav b) skal betalingstjenesteytere etter særskilt anmodning fra en betalingstjenestebruker anvende meldingsformatene som er angitt i nr. 1 bokstav b) i vedlegget, i forbindelse med denne betalingstjenestebrukeren.

2. Betalingstjenesteytere skal gjennomføre kreditoverføringer i samsvar med følgende krav, med forbehold for eventuelle forpliktelser fastsatt i nasjonal lovgivning som gjennomfører direktiv 95/46/EF:

- a) betalerens betalingstjenesteyter skal sikre at betaleren framlegger dataelementene som er angitt i nr. 2 bokstav a) i vedlegget,
- b) betalerens betalingstjenesteyter skal framlegge dataelementene som er angitt i nr. 2 bokstav b) i vedlegget, til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter,
- c) betalingsmottakerens betalingstjenesteyter skal framlegge eller gjøre tilgjengelig for betalingsmottakeren de dataelementene som er angitt i nr. 2 bokstav d) i vedlegget,

3. Betalingstjenesteytere skal gjennomføre direkte debiteringer i samsvar med følgende krav, med forbehold for eventuelle forpliktelser fastsatt i nasjonal lovgivning som gjennomfører direktiv 95/46/EF:

- a) betalingsmottakerens betalingstjenesteyter skal sikre at
 - i) betalingsmottakeren framlegger dataelementene som er angitt i nr. 3 bokstav a) i vedlegget, sammen med den første direkte debiteringen og en enkeltstående direkte debitering og med enhver etterfølgende betalingstransaksjon,
 - ii) betaleren gir sitt samtykke både til betalingsmottakeren og til betalerens betalingstjenesteyter (enten direkte eller indirekte gjennom betalingsmottakeren), at fullmaktene samt senere endringer eller annulleringer oppbevares av betalingsmottakeren eller en tredjemann på vegne av betalingsmottakeren, og at betalingsmottakeren underrettes om denne forpliktelsen av betalingstjenesteyteren i samsvar med artikkel 41 og 42 i direktiv 2007/64/EF,
- b) betalingsmottakerens betalingstjenesteyter må framlegge dataelementene som er angitt i nr. 3 bokstav b) i vedlegget, for betalerens betalingstjenesteyter,
- c) betalerens betalingstjenesteyter må framlegge eller gjøre tilgjengelig for betaleren dataelementene som er angitt i nr. 3 bokstav c) i vedlegget,
- d) betaleren skal ha rett til å gi sin betalingstjenesteyter instruks om
 - i) å begrense en innkreving av direkte debitering til et bestemt beløp, en bestemt periodisitet eller begge deler,
 - ii) dersom en fullmakt under en betalingsordning ikke gir rett til tilbakebetaling, å verifisere hver enkelt direkte debitering og å kontrollere hvorvidt beløpet og periodisiteten for den inngitte direkte debiteringen svarer til beløpet og periodisiteten som er avtalt i fullmakten, før betalingskontoen debiteres på grunnlag av opplysningene i fullmakten,

- iii) å blokkere alle direkte debiteringer av betalerens betalingskonto eller alle direkte debiteringer som er igangsatt av en eller flere nærmere angitte betalingsmottakere, eller bare å godkjenne direkte debiteringer som er igangsatt av en eller flere nærmere angitte betalingsmottakere.

I tilfeller der verken betaleren eller betalingsmottakeren er en forbruker, er betalingstjenesteytere ikke forpliktet til å oppfylle kravene i bokstav d) i)–iii).

Btalerens betalingstjenesteyter skal underrette betaleren om rettighetene nevnt i bokstav d) i samsvar med artikkel 41 og 42 i direktiv 2007/64/EF.

I forbindelse med den første direkte debiteringen eller en enkeltstående direkte debitering samt ved alle etterfølgende direkte debiteringer skal betalingsmottakeren sende opplysninger om fullmakten til sin betalingstjenesteyter, som skal oversende disse opplysningene til betalerens betalingstjenesteyter i forbindelse med hver enkelt direkte debitering.

4. I tillegg til kravene som er nevnt i nr. 1, skal den betalingsmottakeren som godkjenner kreditoverføringer, oversende sitt betalingskontonummer som er angitt i nr. 1 bokstav a) i vedlegget, og, fram til 1. februar 2014 for innenlandske betalingstransaksjoner og fram til 1. februar 2016 for betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene, men bare dersom det er nødvendig, sin betalingstjenesteyters BIC til sine betalere ved anmodning om en kreditoverføring.

5. En betaler skal før den første direkte debiteringen formidle sitt betalingskontonummer som er angitt i nr. 1 bokstav a) i vedlegget. Betaleren skal formidle sin betalingstjenesteyters BIC fram til 1. februar 2014 for innenlandske betalingstransaksjoner og fram til 1. februar 2016 for betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene, men bare dersom det er nødvendig.

6. Dersom rammeavtalen mellom betaleren og dennes betalingstjenesteyter ikke gir rett til tilbakebetaling, skal betalerens betalingstjenesteyter, med forbehold for nr. 3 bokstav a) ii), verifisere hver enkelt direkte debitering for å kontrollere om beløpet for den inngitte direkte debiteringen svarer til beløpet og periodisiteten som er avtalt i fullmakten, før betalingskontoen debiteres på grunnlag av opplysningene i fullmakten.

7. Etter 1. februar 2014 for innenlandske betalingsstransaksjoner og etter 1. februar 2016 for betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene skal betalingstjenesteyterne ikke lenger kreve at betalingstjenestebrukere angir BIC for en betalers betalingstjenesteyter eller en betalingsmottakers betalingstjenesteyter.

8. Betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter skal ikke innkreve ytterligere gebyrer eller andre avgifter for den avlesningen som automatisk genererer en fullmakt for de betalingstransaksjonene som igangsettes gjennom eller ved hjelp av et betalingskort på salgsstedet, og som fører til en direkte debitering.

Artikkel 6

Sluttdatoer

1. Senest 1. februar 2014 skal kreditoverføringer gjennomføres i samsvar med de tekniske kravene fastsatt i artikkel 5 nr. 1, 2 og 4 og i nr. 1 og 2 i vedlegget.
2. Senest 1. februar 2014 skal direkte debiteringer gjennomføres i samsvar med artikkel 8 nr. 2 og 3 og med kravene fastsatt i artikkel 5 nr. 1, 3, 5, 6 og 8 og i nr. 1 og 3 i vedlegget.
3. Med forbehold for artikkel 3 skal direkte debiteringer gjennomføres i samsvar med kravene fastsatt i artikkel 8 nr. 1 senest 1. februar 2017 for innenlandske betalinger og senest 1. november 2012 for betalinger på tvers av landegrensene.
4. Når det gjelder innenlandske betalingstransaksjoner, kan en medlemsstat eller, med den berørte medlemsstatens godkjenning, betalingstjenesteytere i en medlemsstat, etter å ha tatt hensyn til og vurdert i hvilken grad borgerne er forberede og klare, fastsette tidligere datoer enn dem som er nevnt i nr. 1 og 2.

Artikkel 7

Fullmaktenes gyldighet og retten til tilbakebetaling

1. En gyldig tillatelse for en betalingsmottaker til å innkreve periodiske direkte debiteringer gjennom en tradisjonell ordning fra før 1. februar 2014, skal fortsatt være gyldig etter denne dato og anses som et samtykke til at betalerens betalingstjenesteyter utfører de periodiske direkte debiteringene som betalingsmottakeren innkrever i samsvar med denne forordning, i mangel av nasjonal lovgivning eller kundeavtaler om forlenget gyldighet av fullmakter til direkte debitering.
2. Fullmakter som er nevnt i nr. 1, skal tillate ubetinget tilbakebetaling og tilbakedatering av tilbakebetalinger til datoen for den tilbakebetalte betalingen, dersom en slik tilbakebetaling er fastsatt innenfor rammen av den eksisterende fullmakten.

Artikkel 8

Formidlingsgebyrer for direkte debiteringer

1. Med forbehold for nr. 2 skal ingen multilaterale formidlingsgebyrer per direkte debitering eller andre avtalte vederlag med samme formål eller virkning få anvendelse på direkte debiteringer.
2. Multilaterale formidlingsgebyrer kan få anvendelse på R-transaksjoner dersom følgende vilkår er oppfylt:
 - a) ordningen skal bidra til en effektiv tildeling av kostnadene til den betalingstjenesteyter, eller eventuelt dennes betalingstjenestebroker, som har forårsaket R-transaksjonen, idet det tas hensyn til transaksjonskostnadene, og skal sikre at betaleren ikke

automatisk pålegges kostnadene, og at betalings-tjenesteyteren ikke pålegger betalingstjenestebrokere gebyrer for en bestemt type R-transaksjoner som overstiger betalingstjenesteyterens kostnader for slike transaksjoner,

- b) gebyrene er utelukkende kostnadsbaserte,
- c) gebyrene overstiger ikke de faktiske kostnadene ved en R-transaksjon behandlet av den mest kostnadseffektive sammenlignbare betalingstjenesteyteren, som er en representativ part i ordningen med hensyn til antall transaksjoner og tjenestenes art,
- d) anvendelsen av gebyrer i samsvar med bokstav a)–c) hindrer at betalingstjenesteyteren innkrever ytterligere gebyrer for kostnadene som dekkes av disse formidlingsgebyrene, fra de respektive betalings-tjenestebrokerne,
- e) det finnes ikke noe praktisk og økonomisk bærekraftig alternativ til ordningen som ville føre til en tilsvarende eller mer effektiv håndtering av R-transaksjoner med tilsvarende eller lavere kostnader for forbrukerne.

Ved anvendelse av første ledd skal det ved beregning av gebyrer for R-transaksjoner bare tas hensyn til kostnadskategorier som er direkte og entydig relevante for håndteringen av R-transaksjonen. Disse kostnadene skal fastsettes nøyaktig. Oppdeling av kostnadsbeløpet, der de enkelte bestanddelene identifiseres hver for seg, skal inngå som ledd i ordningen for å lette verifisering og overvåking.

3. Nr. 1 og 2 får tilsvarende anvendelse på en betalingstjenesteyters unilaterale ordninger og på bilaterale ordninger mellom betalingstjenesteytere som har et mål eller en virkning som svarer til en multilateral ordning.

Artikkel 9

Adgang til betalinger

1. En betaler som foretar en kreditoverføring til en betalingsmottaker som har en betalingskonto i Unionen, skal ikke spesifisere i hvilken medlemsstat denne betalingskontoen skal finnes, forutsatt at betalingskontoen er tilgjengelig i samsvar med artikkel 3.
2. En betalingsmottaker som godtar en kreditoverføring eller anvender en direkte debitering for å innkreve midler fra en betaler som har en betalingskonto i Unionen, skal ikke spesifisere i hvilken medlemsstat denne betalingskontoen skal finnes, forutsatt at betalingskontoen er tilgjengelig i samsvar med artikkel 3.

Artikkel 10

Vedkommende myndigheter

1. Medlemsstatene skal utpeke offentlige myndigheter, organer anerkjent gjennom nasjonal lovgivning eller offentlige myndigheter som gjennom nasjonal lovgivning uttrykkelig har fått myndighet til dette, herunder nasjonale sentralbanker, som vedkommende myndigheter med ansvar for overholdelse av denne forordning. Medlemsstatene kan utpeke eksisterende organer til vedkommende myndigheter.

2. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om de vedkommende myndigheter som er utpekt i henhold til nr. 1, innen 1. februar 2013. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen og Den europeiske tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet, EBA) om eventuelle senere endringer med hensyn til disse myndighetene.

3. Medlemsstatene skal sikre at vedkommende myndigheter som er nevnt i nr. 1, har alle nødvendige fullmakter til å utføre sine oppgaver. Dersom det på medlemsstatens territorium er flere enn én vedkommende myndighet for spørsmål som omfattes av denne forordning, skal medlemsstaten påse at disse myndighetene samarbeider tett, slik at de kan utføre sine respektive oppgaver på en effektiv måte.

4. Vedkommende myndigheter skal på en effektiv måte overvåke betalingstjenesteyteres overholdelse av denne forordning, og de skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at den overholdes. De skal samarbeide med hverandre i samsvar med artikkel 24 i direktiv 2007/64/EF og artikkel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 11

Sanksjoner

1. Medlemsstatene skal innen 1. februar 2013 fastsette regler for sanksjoner som får anvendelse ved overtredelse av denne forordning, og treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at sanksjonene gjennomføres. Sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende. Medlemsstatene skal innen 1. august 2013 underrette Kommisjonen om disse bestemmelsene og tiltakene og umiddelbart underrette den om eventuelle senere endringer.

2. Sanksjonene nevnt i nr. 1 får ikke anvendelse på forbrukere.

Artikkel 12

Framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning

1. Medlemsstatene skal innføre egnede og effektive framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning for å løse tvister mellom betalingstjenestebrukere og betalingstjenesteytere om rettigheter og forpliktelser som følge av denne forordning. For dette formål skal medlemsstatene utpeke eksisterende organer eller, dersom det er relevant, opprette nye organer.

2. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om organene nevnt i nr. 1 innen 1. februar 2013. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer med hensyn til disse organene.

3. Medlemsstatene kan beslutte at denne artikkel skal få anvendelse bare på betalingstjenestebrukere som er forbrukere, eller bare på de betalingstjenestebrukerne som er forbrukere og svært små bedrifter. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om en slik beslutning innen 1. august 2013.

Artikkel 13

Delegering av myndighet

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 14 for å endre vedlegget, for å ta hensyn til tekniske framskritt og markedsutviklingen.

Artikkel 14

Utøvelse av delegert myndighet

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter gis Kommisjonen med forbehold for vilkårene fastsatt i denne artikkel.

2. Myndigheten til å vedta de delegerte rettsaktene nevnt i artikkel 13 skal gis Kommisjonen for en periode på fem år fra 31. mars 2012. Kommisjonen skal utarbeide en rapport om den delegerte myndigheten senest ni måneder før utløpet av femårsperioden. Den delegerte myndigheten skal stilltiende forlenges med perioder av samme varighet, med mindre Europaparlamentet eller Rådet motsetter seg en slik forlengelse senest tre måneder før utløpet av hver periode.

3. Den delegerte myndigheten nevnt i artikkel 13 kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. En beslutning om tilbakekalling innebærer at den delegerte myndigheten som angis i beslutningen, opphører å gjelde. Beslutningen får anvendelse dagen etter at den kunngjøres i *Den europeiske unions tidende* eller på et senere tidspunkt som er angitt i beslutningen. Tilbakekallingen berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er trådt i kraft.

4. Så snart Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den underrette Europaparlamentet og Rådet samtidig om dette.

5. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 13 skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har gjort innsigelse mot rettsakten innen en frist på tre måneder etter at rettsakten ble meddelt Europaparlamentet og Rådet, eller dersom Europaparlamentet og Rådet innen utløpet av denne fristen begge har underrettet Kommisjonen om at de ikke kommer til å gjøre innsigelse. Fristen forlenges med tre måneder på Europaparlamentets eller Rådets initiativ.

Artikkel 15

Vurdering

Innen 1. februar 2017 skal Kommisjonen legge fram for Europaparlamentet, Rådet, Den europeiske økonomiske og sosiale komité, ESB og EBA en rapport om anvendelsen av denne forordning, som eventuelt skal følges av et forslag.

Artikkel 16

Overgangsbestemmelser

1. Som unntak fra artikkel 6 nr. 1 og 2 kan medlemsstatene tillate at betalingstjenesteytere fram til 1. februar 2016 tilbyr konverteringstjenester til betalingstjenestebrukere i forbindelse

med innenlandske betalingstransaksjoner, slik at betalingstjenestebrukere som er forbrukere, fortsatt kan bruke BBAN i stedet for betalingskontonummeret som er angitt i nr. 1 bokstav a) i vedlegget, forutsatt at samvirkningsevnen sikres ved at betalerens og betalingsmottakerens BBAN konverteres teknisk og sikkert til det betalingskontonummeret som er angitt i nr. 1 bokstav a) i vedlegget. Dette betalingskontonummeret skal formidles til den betalingstjenestebrukeren som har igangsatt transaksjonen, ved behov før betalingen foretas. I slike tilfeller skal betalingstjenesteytere ikke kreve at betalingstjenestebrukeren betaler gebyrer eller andre avgifter som direkte eller indirekte er knyttet til disse konverteringstjenestene.

2. Betalingstjenesteytere som tilbyr betalingstjenester i euro og er etablert i en medlemsstat som ikke har euro som sin valuta, skal når de tilbyr betalingstjenester i euro, oppfylle kravene i artikkel 3 innen 31. oktober 2016. Dersom euro innføres som valuta i en slik medlemsstat før 31. oktober 2015, skal imidlertid betalingstjenesteytere som er etablert i denne medlemsstaten, oppfylle kravene i artikkel 3 innen ett år fra den dato da den berørte medlemsstaten sluttet seg til euroområdet.

3. Medlemsstatene kan fram til 1. februar 2016 tillate sine vedkommende myndigheter å gjøre unntak fra alle eller noen av kravene omhandlet i artikkel 6 nr. 1 og 2 for kreditoverføringer eller direkte debiteringer med en sammenlagt markedsandel på mindre enn 10 % av det totale antallet av henholdsvis kreditoverføringer eller direkte debiteringer i den aktuelle medlemsstaten, basert på den årlige offisielle betalingsstatistikken som offentliggjøres av ESB.

4. Medlemsstatene kan fram til 1. februar 2016 tillate sine vedkommende myndigheter å gjøre unntak fra alle eller noen av kravene omhandlet i artikkel 6 nr. 1 og 2 for betalingstransaksjoner som igangsettes med et betalingskort på salgsstedet, og som fører til en direkte debitering til og fra en betalingskonto som identifiseres med BBAN eller IBAN.

5. Som unntak fra artikkel 6 nr. 1 og 2 kan medlemsstatene tillate at deres vedkommende myndigheter fram til 1. februar 2016 gjør unntak fra det særskilte kravet om å anvende meldingsformatene angitt i nr. 1 bokstav b) i vedlegget og fastsatt i artikkel 5 nr. 1 bokstav d) for betalingstjenestebrukere som igangsetter eller mottar enkeltstående kreditoverføringer eller direkte debiteringer som videresendes samlet. Selv om det gjøres et unntak, skal betalingstjenesteytere oppfylle kravene i artikkel 5 nr. 1 bokstav d) dersom en betalingstjenestebruker anmoder om en slik tjeneste.

6. Som unntak fra artikkel 6 nr. 1 og 2 kan medlemsstatene fram til 1. februar 2016 utsette anvendelsen av kravene som gjelder opplysning om BIC for innenlandske betalingsstransaksjoner i artikkel 5 nr. 4, 5 og 7.

7. Dersom en medlemsstat har til hensikt å benytte et unntak i henhold til nr. 1 eller nr. 3–6, skal medlemsstaten underrette Kommisjonen om dette innen 1. februar 2013 og deretter tillate sin vedkommende myndighet å gjøre unntak fra noen av eller alle kravene som er fastsatt i artikkel 5, artikkel 6 nr. 1 eller 2

og vedlegget, for de relevante betalingstransaksjonene som er nevnt i de respektive numre og bokstaver, og for et tidsrom som ikke er lengre enn unntaksperioden. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om betalingstransaksjoner som er gjenstand for unntaket, og om eventuelle senere endringer.

8. Betalingstjenesteytere som er etablert i en medlemsstat som ikke har euro som sin valuta, og betalingstjenestebrukere som anvender en betalingstjeneste i en slik medlemsstat, skal innen 31. oktober 2016 oppfylle kravene i artikkel 4 og 5. Driftsansvarlige for betalingssystemer for massebetaling i en medlemsstat som ikke har euro som sin valuta, skal innen 31. oktober 2016 oppfylle kravene i artikkel 4 og 2.

Dersom euro innføres som valuta i en slik medlemsstat før 31. oktober 2015, skal imidlertid betalingstjenesteytere eller, dersom det er relevant, driftsansvarlige for betalingssystemer for massebetaling i denne medlemsstaten og betalingstjenestebrukere som benytter en betalingstjeneste der, oppfylle de respektive kravene innen ett år fra den dato da den berørte medlemsstaten sluttet seg til euroområdet, men ikke før de respektive datoene som er fastsatt for de medlemsstatene som har euro som sin valuta 31. mars 2012.

Artikkel 17

Endring av forordning (EF) nr. 924/2009

I forordning (EF) nr. 924/2009 gjøres følgende endringer:

1) Artikkel 2 nr. 10 skal lyde:

«10. «midler» sedler og mynter, kontopenger og elektroniske penger som definert i artikkel 2 nr. 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EF av 16. september 2009 om adgang til å starte og utøve virksomhet som e-pengeforetak og om tilsyn med slik virksomhet(*),»

(*) EUT L 267 av 10.10.2009, s. 7.

2) Artikkel 3 nr. 1 skal lyde:

«1. Gebyrer som en betalingstjenesteyter krever av en betalingstjenestebruker for betalinger på tvers av landegrensene, skal være de samme som denne betalingstjenesteyteren krever av betalingstjenestebrukere for tilsvarende innenlandske betalinger på samme beløp og i samme valuta.»

3) I artikkel 4 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 2 utgår.

b) Nr. 3 skal lyde:

«3. Betalingstjenesteyteren kan kreve gebyrer av betalingstjenestebrukeren utover dem som kreves i samsvar med artikkel 3 nr. 1, dersom nevnte bruker ber betalingstjenesteyteren om å utføre en betaling på tvers av landegrensene uten å opplyse denne om IBAN og, dersom det er hensiktsmessig og i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 260/2012 av 14. mars 2012 om tekniske og forretningsmessige krav til kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro, og om endring av forordning (EF) nr. 924/2009(*), tilhørende BIC for betalingskontoen i den andre medlemsstaten. Disse gebyrene skal være rimelige og stå i forhold til kostnadene. De skal avtales mellom betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren. Betalingstjenesteyteren skal opplyse betalingstjenestebrukeren om tilleggsgebyrenes størrelse i god tid før betalingstjenestebrukeren blir bundet av en slik avtale.»

(*) EUT L 94 av 30.3.2012, s. 22.

4) Artikkel 5 nr. 1 skal lyde:

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg, 14. mars 2012.

For Europaparlamentet

M. SCHULZ

President

For Rådet

N. WAMMEN

Formann

«1. Med virkning fra 1. februar 2016 skal medlemsstatene avskaffe betalingstjenesteyteres oppgjørsbaserte nasjonale rapporteringsplikt for betalingsbalansestatistikk som gjelder deres kunders betalingstransaksjoner.»

5) I artikkel 7 gjøres følgende endringer:

a) I nr. 1 erstattes datoen «1. november 2012» med «1. februar 2017».

b) I nr. 2 erstattes datoen «1. november 2012» med «1. februar 2017».

c) I nr. 3 erstattes datoen «1. november 2012» med «1. februar 2017».

6) Artikkel 8 utgår.

Artikkel 18

Ikrafttredelse

Denne forordning trer i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

VEDLEGG

TEKNISKE KRAV (ARTIKKEL 5)

- 1) I tillegg til de vesentlige kravene som er fastsatt i artikkel 5, får følgende tekniske krav anvendelse på kreditoverføringer og direkte debiteringer:
 - a) Betalingskontonummeret nevnt i artikkel 5 nr. 1 bokstav a) og c) skal være IBAN.
 - b) Standarden for meldingsformatet nevnt i artikkel 5 nr. 1 bokstav b) og d) skal være ISO 20022 XML-standarden.
 - c) Feltet med opplysninger om pengeoverføringen skal ha plass til 140 tegn. Betalingsordninger kan tillate flere tegn, med mindre utstyret som brukes for å overføre opplysningene, har tekniske begrensninger med hensyn til antall tegn. I så fall skal utstyrets tekniske grense anvendes.
 - d) Referanseopplysninger om pengeoverføringen og alle andre dataelementer som framlegges i samsvar med nr. 2 og 3 i dette vedlegg, skal overføres i sin helhet og uten endring mellom betalingstjenesteyterne i betalingskjeden.
 - e) Når de nødvendige opplysningene er tilgjengelige i elektronisk form, skal betalingstransaksjonene tillate en fullstendig automatisert og elektronisk behandling på alle prosessstrinn i betalingskjeden (uavbrutt behandling), slik at hele betalingsprosessen kan foregå elektronisk uten behov for ny inntasting eller manuell inngripen. Dette skal også gjelde ved ekstraordinær håndtering av kreditoverføringer og direkte debiteringer, når det er mulig.
 - f) Betalingsordninger skal ikke fastsette minstebeløp for betalingstransaksjoner knyttet til kreditoverføringer og direkte debiteringer, men de er ikke forpliktet til å behandle betalingstransaksjoner med nullbeløp.
 - g) Betalingsordninger er ikke forpliktet til å gjennomføre kreditoverføringer og direkte debiteringer som overstiger 999 999 999,99 euro.
- 2) I tillegg til kravene som er nevnt i nr. 1, får følgende krav anvendelse på kreditoverføringer:
 - a) Dataelementene nevnt i artikkel 5 nr. 2 bokstav a) skal være følgende:
 - i) betalerens navn og/eller IBAN for betalerens betalingskonto,
 - ii) kreditoverføringsbeløpet,
 - iii) IBAN for betalingsmottakerens betalingskonto,
 - iv) dersom det er tilgjengelig, betalingsmottakerens navn,
 - v) eventuelle opplysninger om overføringen.
 - b) Dataelementene nevnt i artikkel 5 nr. 2 bokstav b) skal være følgende:
 - i) betalerens navn,
 - ii) IBAN for betalerens betalingskonto,
 - iii) kreditoverføringsbeløpet,
 - iv) IBAN for betalingsmottakerens betalingskonto,
 - v) eventuelle opplysninger om overføringen,
 - vi) eventuell identifikasjonskode for betalingsmottakeren,
 - vii) navnet på betalingsmottakerens eventuelle referansepart,
 - viii) kreditoverføringens eventuelle formål,
 - ix) kreditoverføringens eventuelle formålskategori.
 - c) Betalerens betalingstjenesteyter skal i tillegg gi følgende obligatoriske dataelementer til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter:
 - i) BIC for betalerens betalingstjenesteyter (dersom ikke annet er avtalt mellom betalingstjenesteyterne som deltar i betalingstransaksjonen),

- ii) BIC for betalingsmottakerens betalingstjenesteyter (dersom ikke annet er avtalt mellom betalingstjenesteyterne som deltar i betalingstransaksjonen),
 - iii) betalingsordningens identifikasjonskode,
 - iv) kreditoverføringens oppgjør dato,
 - v) referansenummeret til kreditoverføringsmeldingen fra betalerens betalingstjenesteyter.
- d) Dataelementene nevnt i artikkel 5 nr. 2 bokstav c) skal være følgende:
- i) betalerens navn,
 - ii) kreditoverføringsbeløpet,
 - iii) eventuelle opplysninger om overføringen.
- 3) I tillegg til kravene som er nevnt i nr. 1, får følgende krav anvendelse på direkte debiteringer:
- a) Dataelementene nevnt i artikkel 5 nr. 3 bokstav a) i) skal være følgende:
- i) type direkte debitering (periodisk, enkeltstående, første, siste eller tilbakeført),
 - ii) betalingsmottakerens navn,
 - iii) IBAN for betalingsmottakerens betalingskonto som skal krediteres det innkrevde beløpet,
 - iv) dersom det er tilgjengelig, betalerens navn,
 - v) IBAN for betalerens betalingskonto som skal debiteres det innkrevde beløpet,
 - vi) entydig fullmaktsreferanse,
 - vii) dersom betalerens fullmakt er gitt etter 31. mars 2012, datoen da den ble undertegnet,
 - viii) det innkrevde beløpets størrelse,
 - ix) dersom fullmakten er blitt overtatt av en annen betalingsmottaker enn den som utstedte fullmakten, entydig fullmaktsreferanse fra den opprinnelige betalingsmottakeren som utstedte fullmakten,
 - x) betalingsmottakerens identifikasjonsnummer,
 - xi) dersom fullmakten er blitt overtatt av en annen betalingsmottaker enn den som utstedte fullmakten, identifikasjonsnummeret til den opprinnelige betalingsmottakeren som utstedte fullmakten,
 - xii) eventuelle opplysninger om overføringen fra betalingsmottakeren til betaleren,
 - xiii) innkrevningens eventuelle formål,
 - xiv) innkrevningens eventuelle formålskategori.
- b) Dataelementene nevnt i artikkel 5 nr. 3 bokstav b) skal være følgende:
- i) BIC for betalingsmottakerens betalingstjenesteyter (dersom ikke annet er avtalt mellom betalingstjenesteyterne som deltar i betalingstransaksjonen),
 - ii) BIC for betalerens betalingstjenesteyter (dersom ikke annet er avtalt mellom betalingstjenesteyterne som deltar i betalingstransaksjonen),
 - iii) navn på betalerens referansepart (dersom det angis i den dematerialiserte fullmakten),
 - iv) identifikasjonskode for betalerens referansepart (dersom den angis i den dematerialiserte fullmakten),
 - v) navn på betalingsmottakerens referansepart (dersom det angis i den dematerialiserte fullmakten),
 - vi) identifikasjonskode for betalingsmottakerens referansepart (dersom den angis i den dematerialiserte fullmakten),
 - vii) betalingsordningens identifikasjonskode,
 - viii) det innkrevde beløpets oppgjør dato,
 - ix) innkrevningsreferansen til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter,

- x) type fullmakt,
 - xi) type direkte debitering (periodisk, enkeltstående, første, siste eller tilbakeført),
 - xii) betalingsmottakerens navn,
 - xiii) IBAN for betalingsmottakerens betalingskonto som skal krediteres det innkrevde beløpet,
 - xiv) dersom det er tilgjengelig, betalerens navn,
 - xv) IBAN for betalerens betalingskonto som skal debiteres det innkrevde beløpet,
 - xvi) entydig fullmaktsreferanse,
 - xvii) dato for undertegning av fullmakten, dersom fullmakten er gitt av betaleren etter 31. mars 2012,
 - xviii) det innkrevde beløpets størrelse,
 - xix) den entydige fullmaktsreferansen som ble gitt av den opprinnelige betalingsmottakeren som utstedte fullmakten (dersom fullmakten er blitt overtatt av en annen betalingsmottaker),
 - xx) betalingsmottakerens identifikasjonsnummer,
 - xxi) identifikasjonsnummeret til den opprinnelige betalingsmottakeren som utstedte fullmakten (dersom fullmakten er blitt overtatt av en annen betalingsmottaker),
 - xxii) eventuelle opplysninger om overføringen fra betalingsmottakeren til betaleren.
- c) Dataelementene nevnt i artikkel 5 nr. 3 bokstav c) skal være følgende:
- i) entydig fullmaktsreferanse,
 - ii) betalingsmottakerens identifikasjonsnummer,
 - iii) betalingsmottakerens navn,
 - iv) det innkrevde beløpets størrelse,
 - v) eventuelle opplysninger om overføringen,
 - vi) betalingsordningens identifikasjonskode.
-